

Phần 5

Trân cứ đứng mãi trước gương xăm soi bộ váy áo, mặc dù tất cả đã hoàn hảo nhưng Trân cứ muốn mình được hoàn hảo hơn nữa khi xuất hiện trước Công.

- Cha! Đi đâu mà diện thế?

Trân giật mình quay lại khi nghe tiếng Châu hỏi, cô nói:

- Vào nhà như ăn trộm ấy?

Châu khoanh tay nhìn chị dò xét:

- Không phải em như ăn trộm mà là tại chị quá tập trung vào cái gương nên không nhận ra thôi. Lúc này em thấy chị điệu dàng ghê, chắc! Có bồ rồi phải không?

Trân chối biến:

- Tào lao!

- Hứ! Còn không khai thật, bao giờ ra mắt em đây hay là để em điện về cho ba má triệu chị về hỏi.

- Ê, đừng có làm ba má lo.

- Mừng chứ lo cái gì, có người đem dùm hũ mắm đi cho má, má mừng không hết thì có.

- Mà rảnh quá về lo cho chồng đi!

Nghe nhắc đến đó thì Châu sầm mặt thở dài:

- Nói tới em mới bực!

- Chuyện gì?

- Thì cái chuyện đất đai đó!

- Tao đã chỉ đường đi nước bước cho mày rồi còn gì, cứ thế mà làm.

- Suôn sẻ thì nói gì, có trục trặc nên em mới chạy qua đây cho chị hay nè. Dung không có gã luật sư nào đó nhảy vào sách động mấy người dân ở đó không chịu trả đất, giờ họ kháng án.

- Sao lại vậy?

- Giờ chị tính sao?

- Để xem họ đưa ra đòi hỏi gì đã, mai chị sang tòa xem lại hồ sơ.

- Chị ráng lo dùm em cho nhanh, chuyện làm ăn đâu thể lê mê dằng dai được, em đã coi ngày coi tháng rồi.

- Ừ, để chị liên hệ rồi cho em hay, chuyện muốn gấp cũng không gấp được, em đừng có nóng.

- Nếu không được thì em tính đường khác, có điều mặt bằng khó kiếm, nơi đất đó có triển vọng, ba má anh Thông lại nghĩ em tính toán không tới nơi tới chốn, làm mất lòng tin ở ông bà, em cũng khó ở, em đang muốn củng cố lại vị trí của mình, mấy lúc gần đây ông bà có vẻ coi trọng em, nếu như vụ đất cát khách sạn này không thành, chậc!

- Đừng quá lo, chuyện làm ăn đâu phải chuyện gì cũng trót lọt suôn sẻ, nếu thế thì ai cũng làm được, ai cũng giàu rồi.

- Chị cố gắng giúp em, mấy lúc gần đây anh Thông lấy lại địa vị của mình rồi, em cũng mừng, nếu chuyện làm ăn này của em tốt đẹp coi như tương lai sau này em không cần lo, vợ chồng chú Phú không còn cửa để tranh giành với em nữa.

- Em đừng quá tham lam đua tranh với chị em, dù sao thì chú Phú và Thông cũng là ruột thịt, một giọt máu đào hơn ao nước lã, đến lúc người ta nhận ra sự hơn thua ích kỷ của em sẽ không tốt đâu.

- Chậc! Ông bà già rồi, còn anh Thông là chồng em chẳng lẽ không bênh vợ, vả lại em tranh giành là cho ai? Cho anh ấy cho con anh ấy sau này thôi, tức một cái là em chưa có em bé, nếu giờ này em mà sinh được một thằng cu thì phải biết, cũng lạ thật gần hai năm rồi mà tụi em vẫn chưa có tin vui gì.

- Em có kế hoạch không?

- Không có!

- Vậy thì đi khám thử xem!

- Chắc hôm nào em nhờ chị đưa đi vậy. Mấy đứa bạn em con nó đã ăn thôi nôi rồi, chị Hai! Có bao giờ em không có sinh được không?

- Nói vậy, chuyện sớm muộn cũng tùy theo người đâu phải em có dị tật hay bệnh hoạn gì mà không có con.

- Nghe chị nói em cũng yên tâm, thôi em về đây!

- Ủ, chị cũng tới giờ hẹn rồi!

- Nè!

- Gì?

- Có thật là muốn dấu em không?

Trần cười:

- Chưa là gì cả nên chị không nói với em thôi.

- Ủ! Thà thế em đỡ thắc mắc, có đẹp trai không?

Trần đỏ mặt nguyệt em:

- Chỉ tào lao!

- Em hỏi thật, chị đừng “già kén kẹn hom” chọn ngay một ông bụng phệ mặt thịch thì khổ.

- Chị kém thẩm mỹ vậy sao?

- Biết đâu, cái nợ cái duyên!

- Biết nói cái nợ cái duyên thì còn phê phán làm gì, thôi, tới giờ chị đi rồi, về đi!

Châu chép miệng ngao ngán:

- Chị em thế đấy! Coi trai hơn cả ruột thịt.

Trần phát cho em một cái rời mắng:

- Lại hỡn, về nhanh cho chị khóa cửa.

Châu trở về nhà với hộp sữa trên tay, bà Thủy và Trinh đang ngồi trong phòng nhìn ra, bà lên tiếng khoe với Châu:

- Con về rồi đó à, má nghe vợ thằng Phú nói chuyện mặt bằng đất đai gì của con đang gặp trục trặc gì phải không?

Châu khẽ chau mày liếc Trinh. Hừ! Lẹ miệng mồm ghê chưa, chỉ chờ cơ hội đâm bị thóc chọc bị gạo thôi.

Trinh thấy mặt Châu đổi sắc thì nhoẻn miệng cười và là:

- Em nghe nói khu đất chị định xây khách sạn đang bị thừa kiện gì đó, em sợ tiền mất tật mang nên mới nói với má, để má góp ý với chị, chuyện làm ăn giấy tờ phải cho rõ ràng đúng thủ tục hợp pháp đừng để lòi thôi rắc rối lắm.

Bà Thủy gật đầu:

- Con Trinh nó nói phải lắm, sao má không nghe con nói gì với má.

- Dạ! Trăn cô dẫn cơn giận, cô nhỏ nhẹ trả lời bà Thủy

- Dạ chuyện cũng không quan trọng gì nên con không nói với má thôi, con đã nhờ chị Hai con giải quyết rồi, má đừng lo, nếu có gì con sẽ thưa với má, má đừng nghe người ta dèm pha.

- Ồ! Nếu con nói thế thì má không lo nữa, dù gì thì chị con cũng là luật sư chuyện giấy tờ pháp luật nó ắt rõ.

Trinh xụ mặt khi thấy Châu lại được sự tán thành của bà Thủy, cô mới cầm chiếc túi xộp để trên bàn, mà từ lúc mới về Châu đã nhận thấy.

Trinh nói:

- Má! Con có mua cho má xấp vải để may áo, má xem có thích không.

Châu kín đáo trề môi, để xem cô khôn khéo cỡ nào.

Bà Thủy gật đầu cười:

- Ồ! Loại lụa này mặc mát lắm đây, có điều quần áo má nhiều quá rồi.

Châu chụp ngay câu nói của bà:

- Dạ phải, quần áo má nhiều quá rồi, có nhiều bộ thím Ba may cho má, má nói cũng chưa mặc đến thật phí, con thấy lúc này má hay than đau nhức, con có gởi người quen mua cho má hộp sâm để má uống bồi bổ, còn loại sữa này để ngăn ngừa bệnh loãng xương ở những người trung niên, má uống thử ít lâu xem sao.

- Sâm à con?

- Dạ, loại này uống vào vừa giúp đẹp da, thông máu huyết mà cũng trị cả bệnh đau nhức, con gửi bạn mua bên Đài Loan về đó má.

- Ôi! Quý hóa! Con thật chu đáo.

- Con chỉ mong má sống khỏe, sống lâu với tụi con, nay mai còn có cháu nữa.

- Con nói sao, con có con rồi à?

Châu lúng túng vì bà hiểu lầm, cô chưa biết nói sao vì thấy bà vui mừng hỏi cô dồn dập:

- Mấy tháng rồi? Trời đất! Sao không cho má hay, con có đi khám chưa?

- Chuyện gì phải đi khám vậy?

Vừa khi ông Thủy bước vào hỏi, bà bèn khoe:

- Con vợ thằng Thông nó có em bé rồi!

- Vậy ư! Vậy là tôi có cháu nội rồi sao? Ha ha, chiều nay phải khui sâm banh uống mừng thôi.

- Phải đó, thằng Thông thật tậ vậy mà nó không cho tôi hay gì cả.

Châu trân mình chịu trận trước sự hiểu lầm của cha mẹ chồng mà cô thì không thể mở miệng đính chính đến khi Thông về anh cũng vui mừng rí rít vì nghe được tin vui mẹ báo.

- Con đó làm chồng vậy đó, vợ có thai mà không hề biết, suốt ngày chỉ lo làm ăn thôi.

Thông ôm vợ sung sướng đáp:

- Con chịu lỗi với má, bắt đầu từ đây con sẽ quan tâm tới vợ con nhiều hơn.

Châu lờm chồng:

- Nhờ có con nên anh mới quan tâm đến em phải không?

- Làm gì có, anh nói anh quan tâm hơn thôi, em nghe không rõ tức là anh đã quan tâm giờ anh quan tâm thêm đó mà. Vì em vì con anh sẽ bỏ tất cả để chỉ lo cho em cho con thôi.

- Hừ! Anh khéo nói lắm.

- Ồ! Tại anh giống mẹ mà.

Bà Thủy cười đến đỏ mặt vì câu nịnh khéo của con trai, tin Châu có con chẳng mấy chốc làm cả nhà vui như ngày tết, ông Thủy đưa hết cả nhà ra nhà hàng ăn mừng niềm vui tiếp nối niềm vui và Châu cũng mặc nhiên xem đó như là một tin mừng thật sự, cô không muốn lên tiếng đính chính nữa.

Sáng hôm sau, Châu thay chiếc quần jean trắng với chiếc áo thun rồi tung tăng bước xuống cầu thang, cô vừa đi được nửa đường thì đã nghe tiếng của bà Thủy từ trên vọng xuống:

- Kìa Châu! Đừng mặc quần jean nữa con, mặc thế nó bó cái bụng không nên đâu và lại từ hôm nay con dọn xuống tầng trệt mà ở, không ở trên lầu nữa, đi lên đi xuống có hại cho cái thai lắm.

- Má! Má dậy hồi nào vậy?

- Má dậy này giờ, nhớ tới con má lật đật qua, con định đi đâu đó?

- Con định đi coi mấy cái vụ đất đai. Nói rồi cô kín đáo nhìn sang bà dò xem phản ứng của bà. Con xem coi xong chưa?

- Chậc! Đừng có lo làm quá?

- Má! Má chuyển khoản cho con chưa để con giao cho anh Thông làm giúp con.

- Được rồi, lát nữa má đi chuyển tiền cho con, bao việc cứ giao cho thằng Thông đừng làm ôm đồm nữa.

Châu thở phào nhẹ nhõm:

- Con nghe nói chú Ba cũng định làm giấy tờ căn nhà bên đó.

- Vậy sao?

- Dạ, hay là má cho tụi con cắt đất sang tên luôn cho rồi được không má, sẵn con nhờ chị Hai con làm thủ tục luôn.

- Má chỉ sợ ba con rầy, ba má còn sống mà tụi con đã phân chia tài sản.

- Má! Giờ ba má phân chia mới đúng, của má cho ai thì tụi con nhận, không dám cãi, cứ đâu đó rõ ràng, nay mai mạnh ai nấy làm rồi hỗ trợ cho nhau, để

chung đụng ai cũng nghĩ không phải của riêng ai thì làm sao ra hết sức, và lại như vậy tụi con không ý y có má chống lưng mà làm không lo lỗ vốn.

- Con nói cũng phải!

- Tụi con có tính rồi, má cho con tiền, tụi con làm dự án này thì bên công ty anh Thông sẽ giao cho chú Ba phụ trách, tụi con cũng không muốn để chú Ba thiệt, dù sao chú cũng là út, chú hưởng phần đó cũng là đúng.

- Vợ chồng con tính vậy sao?

- Dạ, chú Ba giỏi lại năng nổ má cứ giao công ty cho chú Ba quản còn về nhà cửa thì con xin ba má về ở với tụi con, dù sao anh Thông là con cả phải phụng dưỡng cho ba má, vả lại má thương con hơn phải không.

Châu khéo léo nói ngọt rồi choàng tay ôm gối của bà thỏ thẻ, làm cho bà Thủy cảm động mím môi cười. Mặc dù bà không có con gái nhưng thay vào đó bà có đứa con dâu thật ngoan, luôn làm cho bà hài lòng.

Căn nhà lớn hôm nay vui hơn mọi ngày thường, vì cả gia đình đều tề tựu đông đủ quanh mâm cơm. Bà Thủy cười luôn miệng:

- Đã lâu rồi các con không cùng ngồi ăn cơm với má.

Thông đáp:

- Tụi con bận rộn suốt ngày quên cả giờ giấc, nếu như má vui như vậy từ đây tụi con sẽ cố gắng về nhà ăn cơm với ba má nhiều hơn.

Phú nói:

- Anh Hai nói đúng đó, em sẽ cố gắng về ăn cơm với ba má.

- Hai con làm ăn kiếm tiền ba không trách, có điều đừng quên gia đình không nên. Người đàn bà nào cũng mong muốn người chồng luôn ở bên mình, chia sẻ với mình, lúc xưa có làm gì ba cũng dành cho má con và các con một ngay cuối tuần.

- Phải! Cứ đến chủ nhật là ba con ở nhà, ai gặp cũng không tiếp, ba con đưa cả nhà đi chơi hay má tổ chức ăn uống rồi cả nhà cùng quây quần mâm cơm, còn tụi con bây giờ thì chẳng có giờ giấc gì cả.

- Má à, công việc bây giờ đâu như ngày xưa, nếu như ta chậm trễ một chút là xem như thua người ta, tụi con cũng đâu muốn như vậy.

- Má biết nhưng tất cả đều do chúng ta sắp xếp, tiền bạc không làm nên tất cả.

- Dạ vâng!

- Ủ, sẵn má cũng bàn luôn với tụi con, má định là sang tên nhà đất cho hai con.

- Má tính sao tụi con nghe vậy.

- Việc ở công ty từ nay do anh Hai con quản lý, còn con thì coi phụ với anh con, để nay mai anh con nó còn lo bên khách sạn.

Phú khẽ dạ rồi đáp:

- Con biết, giờ chị Hai đã có em bé, anh Hai sẽ còn bận rộn nhiều, má không nói con cũng biết phải làm gì.

- Ít hôm nữa công ty Đại Lợi khánh thành, chi nhánh có mời gia đình mình đến đó dự tiệc, tụi con cũng sắp xếp sang dự với họ, ta và bên đó làm ăn với nhau bao lâu nay cũng khá thân thiết.

Trinh hớn hờ nói:

- Vậy mai con phải đi may thêm cái áo để mặc. Chị Hai đi sắm đồ với em không?

Châu đáp:

- Đi chung với thím để góp ý thì đi, chứ chị Hai không mua sắm đâu.

- Sao vậy?

- Áo chị mặc còn nhiều lắm, may thêm chỉ lãng phí nay mai bụng chị lớn cũng bỏ.

Trinh tắt ngay nụ cười trên môi. Hừ! Mình cố gắng tỏ ra thân thiện với chị ấy trước mặt má cũng không xong. Lúc nào cũng đem cái thai ra khoe khoan bỉ mặt mình.

- Và lại chị phải tiết kiệm để lo cho thằng nhóc của chị nữa.

Trinh khẽ nhếch môi xách mé:

- Xem ra chị chắc chắn con trai rồi sao?

- Ủ, nghe nói có bầu con trai ít ốm nghén, chị thấy không bị ói mửa, thím Ba cũng cố mà có một đứa đi.

Trinh gượng cười:

- Em cũng cố kiếm một đứa để được má cung chứ.

Bà Thủy cười xòa:

- Có hay không thì đứa nào má cũng cung.

Trinh quay đi nghĩ. Má nói vậy mà có phải vậy đâu, cái ý nghĩ ganh tỵ ấy theo Trinh cho đến khi hai vợ chồng về đến phòng.

Phú bật người nằm xoài ra trên giường, sáng khoái kéo tay vợ ghì vào lòng mình, mùi nước hoa gợi cảm của nàng thường dùng quyến lấy anh, khiến cho anh thấy rạo rức ham muốn. Anh vùi đầu vào vùng ngực êm ái bồng bồng của nàng thì thào:

- Em đẹp quá!

Thế nhưng Trinh đã nhăn nhó xô chồng ra cầu nhàu:

- Dừng mà!

Phú vẫn lăn xả vào mơn trớn vợ:

- Chiều anh đi, đã lâu rồi anh không ở gần em.

Trinh giận dỗi:

- Anh cũng biết là lâu sao?

- Em biết là anh lo làm ăn chứ có phải bỏ bê gì em đâu.

- Xi! Làm ăn! Có làm chứ có ăn đâu.

Thấy vợ hằn học, Phú lấy làm lạ hỏi:

- Em nói gì vậy?

- Không phải sao? Lúc nãy anh không nghe má nói à?

- Hử!

- Má nói làm giấy tờ chia đất đó.

- Thì sao nào, má cho chúng ta đúng chủ quyền còn gì?

- Hừ! Chỉ cái nhà này thôi à? Anh không thấy nó không rộng bằng căn nhà lớn bên đó sao, đã vậy nó lại quay mặt tiền ra con đường nhỏ, làm sao có giá trị bằng căn nhà mặt tiền đại lộ đó, còn dự án khách sạn nữa, nay mai anh có phần không? Không chứ gì, coi như phần tốt người ta dành hết, vợ chồng mình có gì?

Phú sừng sốt bật dậy nhìn vợ chăm chăm, anh nhú mày về vẻ đánh đá trên mặt cô. Sao cô ấy có thể nói ra những lời nhỏ nhen đến thế kia chứ!

- Anh nghĩ đi, anh cứ vô tư cấm đầu cấm cổ đi làm, còn lợi lộc thì anh chị Hai hưởng, vợ chồng mình có gì chứ, đã thế nay mai chị Hai còn có em bé không chừng bao nhiêu tài sản ba má đều dành hết cho anh ấy, hôm nọ anh xin ba cho anh tham gia cổ đông bên Phước Thành ba nói không có tiền, ba bàn ra còn dự án kinh doanh khách sạn của anh chị thì ba ủng hộ, trong khi em nghe nói chuyện đất đai mặt bằng đang bị thừa kiện tùm lum lên.

- Ngọc Trinh! Phú quát lên khi thấy vợ càng nói càng hăng.

- Em chịu không nổi nữa, anh làm gì mà quát em, em nói không phải sao? Vợ chồng người ta nay dự tiệc này, mai dự tiệc nọ, dung dăng dung dẻ hưởng thụ, còn em thì sao, đêm nào cũng phải chờ anh về, phải chi anh làm cho riêng mình thì em không nói, anh làm cho ai chứ danh không miếng cũng không.

- Đủ rồi! Anh không ngờ em lại nói ra những lời đó, anh em ruột thịt mà em cũng nhỏ nhen phân biệt.

- Phải, em nhỏ nhen nên người ta mới được sung sướng, còn em thì chẳng có gì.

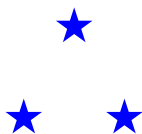
- Em muốn đòi hỏi gì nữa! Em có thiếu thốn cái gì đâu! Em làm cho anh thật tức giận, em tính toán cả với người trong nhà nếu như ba má nghe được thì sao?

- Em chỉ nói đúng sự thật thôi.

- Em im đi, hừ!

Nói rồi Phú bực dọc khoác chiếc áo bỏ ra ngoài sau khi đóng âm cửa lại. Trinh âm ức bật khóc, đây là lần đầu tiên Phú quát cô, tại sao anh lại vô lý như thế, cô nói có sai đâu, rõ ràng là người thân của anh không công bằng với vợ chồng cô mà!

Phú rảo bước trên vỉa hè, không khí mát mẻ ngoài trời đã làm dịu lại phần nào nỗi bực dọc trong anh.

Trinh thật quá đáng chưa bao giờ anh nghĩ Trinh lại có những so đo tính toán nhỏ mọn dường ấy. Sao cô ấy lại có thể xúc phạm đến người thân của anh, làm tổn hại tình cảm gia đình anh, cô ấy thật quá đáng. Cô ấy đã làm cho anh thật khó chịu đúng là đàn bà!

- Anh Phú! Trinh đâu?

Phú quay lại, Lan đã đứng đối diện với anh trước một cửa hàng mỹ phẩm, anh không nghĩ là mình đã đi được xa đến vậy, anh đã đến trước khu trung tâm thương mại từ lúc nào, Lan lại hỏi:

- Xe đâu, anh định mua gì à?

- Ồ, tôi đi dạo!

Phú nhớ lại chuyện hôm nào anh ngập ngừng rồi hỏi:

- Cô đi mua sắm à?

- Vâng, nhưng chưa chọn được thứ mình thích.

- Chúng ta sang bên kia uống nước tôi mời Lan.

- Ừm!

Chờ cho Lan uống xong ngụm nước và đặt ly xuống bàn, Phú mới lên tiếng:

- Tôi đã định gặp cô mấy lần rồi mà không có cơ hội.

- Tôi... tôi muốn xin lỗi cô vì chuyện hôm đó quả thật là tôi đã hồ đồ... tôi... tôi...

Lan gạt đi:

- Chuyện qua rồi, vả lại lỗi cũng không phải do anh, tôi đến ngủ ở nhà anh mà mặc cả áo của Trinh không trách anh được, phòng thì lờ mờ tối, cỡ tôi cũng làm hỏng gì anh.

Phú thở phào nhẹ nhõm:

- Nếu Lan nói vậy thì tôi mới yên tâm, thật ra bấy lâu nay tôi cứ áy náy.

- Vẫn nhớ đến chuyện đó à?

- Vâng!

Lan mỉm cười:

- Giờ thì anh yên tâm đi, tôi không để bụng chuyện đó đâu, nếu có thì châu nước này coi như xí xóa hết rồi.

- Cám ơn Lan.

- Thật ra hôm đó tôi buồn quá nên Trinh mới rủ tôi đến nhà tâm sự, chúng tôi không nghĩ là anh lại về, lúc chưa lấy chồng tôi và Trinh vẫn hay ngủ chung giường với nhau, nói thật nhé! Lúc Trinh lấy anh tôi rất ghét anh. Lan mỉm cười. Tôi nghĩ anh đã cướp mất Trinh và phá hoại tình bạn của hai chúng tôi.

- Vậy sao? Phú khẽ cười, may là tôi không bị tạt axit.

- Phải! Tôi là người lạnh tính, nhưng giờ thì tôi rất ngưỡng mộ hai vợ chồng anh, nghe Trinh nói anh là người chồng tốt, Trinh nó có được hạnh phúc tôi rất mừng.

- Thế còn cô?

Lan nhếch môi cười buồn:

- Tôi không được may mắn như Trinh. Hạnh phúc không ai muốn cũng có được! Tôi đã đeo đuổi chịu lụy nhưng nó vẫn vượt khỏi tay tôi.

- Người đàn ông nào không muốn nắm lấy cơ hội với Lan thì người đó thật vô phúc.

- Anh có cách an ủi thật dễ chịu, lâu rồi tôi không có được những giờ phút thú vị như hôm nay, được đi dạo được trò chuyện với người đã lắng nghe và cảm thông, nỗi buồn cũng vơi bớt phần nào cám ơn anh!

- Có gì đâu nếu được thì Lan cứ điện cho tôi, chúng ta cùng đi dạo và uống nước.

- Thôi trời cũng khuya rồi, tôi không muốn anh bị Trinh cản nhắc, ta về đi!

- Tôi đưa Lan về!

Cả hai chia tay nhau với một chút bâng khuâng quyến luyến. Dường như có một điều gì đó vừa len nhẹ vào tâm hồn mà cả hai không dám khẳng định, kể từ hôm đó Phú thường hẹn Lan đi dạo, sau những ngày làm việc căng thẳng, ở bên cô anh không phải nghe những lời cần nhắc, những toan tính nhỏ nhen của vợ và Lan thì không muốn nghĩ đến cái từ chồng của bạn, mà chỉ đến với Phú với suy nghĩ chống chế là vì ngưỡng mộ, thời gian trôi qua cả hai đều không muốn tự hỏi cái quan hệ mà họ đang có là gì, cho đến một hôm.

Đã một tuần nay Phú cứ mãi bận rộn vì công ty và cũng vì dự án xây khách sạn của Thông bắt đầu khởi công. Anh và Thông cả hai anh em bù đầu vì công việc sau khi tiễn xong người khách cuối ra về.

Thông vỗ vai Phú nói:

- Không nhờ em, anh chắc mệt, hai anh em đi uống cốc bia chứ!
- Ừ! Lâu quá hai anh em mình không đi với nhau.
- Công chuyện lúc này nhiều quá, có đôi lúc nghĩ nếu như chúng ta không theo kịp ắt là sẽ trụ không vững, mai này công ty trông cậy vào em.
- Anh có thừa với ba rồi, em có năng lực hơn anh, để cho em quản lý công ty tốt hơn.
- Anh đừng khiêm tốn.
- Biết mình biết ta dễ sống hơn, là anh em có gì mà phải nói khoác, anh không thích bon chen, mộng của anh lúc xưa là được làm nghệ thuật tiếc là anh không thực hiện được mơ ước của mình nay mai khách sạn đi vào hoạt động anh để cho anh chị Hai em quản lý, còn anh thì dành thời gian để thực hiện ước mơ của mình.
- May mà anh có chị Hai không như Trinh của em, chẳng biết làm gì, nếu cô ấy như chị Hai thì em khỏe biết mấy.
- Chị Hai em nhiều tham vọng lắm nhưng anh em mình thì vẫn là anh em anh không để tham vọng của cô ấy làm ảnh hưởng đến tình cảm chúng ta. Thôi đi nào, hôm nay anh khao.

Phú cảm động khoác vai anh ra xe, đã lâu lắm rồi anh không thấy mình gần gũi anh như lúc này, cái cảm giác thật ấm áp thân thiết. Đi uống xong Thông còn ghé vào cửa hàng mua cho Châu hộp bánh nhân táo mà cô rất thích và anh cũng không quên phần cho cô em dâu của mình.

- Chăm về cho Trinh.

- Cảm ơn anh Hai!

Phú vui vẻ cởi chiếc áo khoác vắt lên ghế căn nhà thật yên ắng, chắc có lẽ Trinh đang ở trên phòng, anh khẽ mỉm cười rón rén bước nhẹ lên lầu đẩy cửa phòng của hai vợ chồng, anh định dành cho Trinh sự bất ngờ và cô muốn chia sẻ với anh niềm vui hôm nay.

- Hù!

Trinh đặt chiếc lược lên bàn cau mày quay lại căn nhà:

- Ngày nào cũng về giờ này!

Phú cười mon, đưa hộp bánh cho vợ:

- Hôm nay anh bận bàn việc với anh Hai.

- Việc gì chứ?

- Thì việc... Chắc! Em hỏi làm gì em có biết gì đâu, anh Hai mua cho em đó.

- Sao tử tế vậy?

Phú chau mày vì câu nói gay gắt của Trinh.

- Anh đó, em đã nói bao lần rồi, anh làm cho nhiều vào, mà có hưởng được gì đâu chuyện của anh thì để cho anh lo.

- Em đừng nói kỳ vậy, chuyện là chuyện chung chứ có riêng gì ai đâu, anh thấy em lúc này có nhiều suy nghĩ lệch lạc quá.

- Tự vì em đứng ngoài nên thấy rõ hơn.

- Em thấy gì chứ?

- Thấy anh bị thiệt thòi, bị lợi dụng nay mai này cả cái gia sản này không có tên anh đâu.

- Em đừng nghĩ ai cũng xấu như em.

- Anh! Trinh tức nghẹn lời vì câu mắng của chồng, cô không thấy sắc giận đã hiện trên nét mặt Phú.

- Anh nói em xấu. Em xấu vì bênh vực quyền lợi cho chồng.

- Anh không cần em bênh vục kiêu đó, gia đình anh không ai có những ý nghĩ hơn thua như em, lúc nào em cũng so bì phân nân, em làm cho quan hệ anh em sút mẻ, anh không thích nghe những lời đại loại như thế nữa.

- Em chỉ nói sự thật thôi.

- Em ở không riết rồi đầu óc u ám, cho dù có thể thật thì sao? Anh chị Hai cũng ra sức làm mới có, vả lại đây là việc chung và quyền của ba má, chúng ta có gì mà đòi hỏi, em tự xem em đã làm được gì?

- Thì ra anh cho là em vô dụng. Phải! Em không làm được gì cả, anh coi thường em, bản thân em là thế đó, sao lúc cưới em anh không nói rõ là anh muốn cưới một người hữu dụng có tài, em thấy anh thua thiệt nên mới lên tiếng, em không muốn anh chị mình lợi dụng chèn ép, anh nghĩ họ tốt với anh lắm sao giả dối.

- Em thật quá đáng!

- Bởi vì gia đình anh đối xử ra sao với em nên em mới thế.

- Em im đi.

- Hừ! Lúc nào cũng chê bai em, coi thường em chính anh cũng thế, anh chưa nói một câu công bằng với em.

- Đủ rồi Trinh!

Phú tức giận đóng sầm cửa lại xăm xăm bước ra khỏi nhà. Sao lúc nào cô ấy cũng làm cho không khí gia đình trở nên nặng nề khi anh về nhà. Càng ngày anh càng không muốn quay về đó, nó không còn là tổ ấm của anh nữa. Cái mệt làm cho đầu óc anh căng ra. Bụng anh đói còn cào vì cốc bia lúc nãy, cứ tưởng về đến nhà thì được ngồi bên mâm cơm nóng hổi với sự chăm sóc dịu dàng của vợ, nào ngờ! Phú thở dài chán chường hai chân anh đã mỏi, mà hai bên đường chẳng có hàng quán nào.

- Anh phú! Xe đâu sao đi bộ ở đây vào giờ này?

- Lan đó à? May quá, cho anh đi nhờ ra quán cơm nào đó được không? Anh đói rã rời rồi đây.

Tưởng phú đùa nhưng khi nhìn nét mặt của Phú, Lan biết là anh không đùa, cô trao tay lái cho anh rồi lên yên ngồi sau lưng anh hỏi khẽ:

- Anh muốn đi đâu thì đi, trông anh ghê quá!

Lan ngồi bên chậm rãi nhấp từng ngụm nhỏ ly nước cam và nhìn Phú ăn. Với chiếc sơ mi màu mặn chín trông anh càng phong nhã đẹp trai hơn, càng nhìn anh Lan càng say đắm, sao anh ấy không là người đàn ông của mình nhỉ? Nếu như điều đó thành hiện thực mình nguyện sẽ yêu anh ấy và không bao giờ làm cho anh ấy buồn, cái sóng mũi cao cao ấy, cái đôi mắt như biết nói ấy, mỗi lần anh ấy cười thì nó như cũng biết cười, mình thích nhất cái cách anh ấy nhìn mình, cái ánh nhìn ấy cứ khiến cho mình khao khát được ngả vào lòng anh ấy, vòng tay kia chắc là rất ấm và rắn rỏi, lồng ngực ấy chắc là rất êm ái và ngọt ngào.

- Lan sao thế?

Phú chạm khẽ vào tay Lan làm cho Lan giật mình nhìn lại, cô bối rối vì những ý nghĩ vừa nảy sinh trong đầu mình, nếu như anh ấy đọc được, mình không biết chui vào đâu để trốn.

- Em... ơ... không!

- Thấy Lan cứ ngẩn ra, ngồi nhìn anh ăn chắc là chán lắm phải không?

- Ờ không! Trái lại là khác, sao Trinh lại để cho anh đói như vậy?

Nghe nhắc đến vợ mặt Phú xảm tối, anh nói sang chuyện khác:

- Tối nay Lan không bận gì chứ!

- Ừm! Lúc này em đi loanh quanh ở nhà buồn quá, ba má đi du lịch tuần sau mới về. Căn nhà chỉ có mình em, hay là anh đến nhà em...

Lan buột miệng nói rồi mới thấy má mình bừng nóng, thế nhưng Phú đã gạt đầu nhận lời:

- Cũng được em pha cà phê cho anh nhé, nghe nói em khéo chuyện nấu nướng lắm.

- Cũng tạm tạm thôi, tiếc là anh đã ăn cơm rồi, thôi thì uống cà phê cũng được.

Căn nhà tuy nhỏ nhưng lại rất khang trang, Phú nhìn quanh rồi buột miệng khen:

- Người thiết kế căn nhà này rất khéo, hôm nào giới thiệu cho anh với.

- Anh chế nhạo em đó à, là em trang trí đó.

- Vậy sao? Phú ngạc nhiên kêu lên.

- Em xem trong sách rồi mới chọn ra cái gì phù hợp với nhà của mình rồi mới bắt chước làm theo, xem như ăn cắp mỗi thứ một chút.

- Em khéo thật!

Lan đặt ly cà phê thơm phức lên bàn rồi mời Phú.

- Cà phê này chú em gửi đem từ Ban Mê về, ba em rất hay uống cà phê nên nhà lúc nào cũng có sẵn.

- Thơm quá, ở nhà anh chỉ được uống cà phê bột, mặc dù tiện lợi nhưng không bì được với loại cà phê pha phin này.

- Ba em cũng nói thế, ba nói cà phê phin pha với sữa đặc có đường là ngon nhất, đôi lúc má em mua cà phê bột cho ba, nhưng ba không uống, ba chê nó nhạt nhẽo, loại cà phê này là do chú em pha chế, ba nói nó là loại cà phê cút chồn, chỉ có người trong gia đình chú mới cho.

- Anh có nghe nói về loại cà phê này lúc xưa nhưng không rõ lắm.

- Ba nói nó là loại cà phê được chồn ăn rồi đi ra, em nghĩ chắc là ba nói đùa.

Phú bật cười:

- Anh thua! Có lẽ điều này anh phải tìm giới chuyên môn để hỏi.

- Em rất thích nghiên cứu về thế giới ẩm thực, rất tiếc là em không có thời gian và điều kiện, nên chỉ quanh quẩn ở các phố ăn uống trong nội thành.

- Vậy thì sau này nếu gặp món gì lạ và ngon anh sẽ mời em đến thử.

- Chắc nhé, nếu mai này em nổi tiếng làm một chuyên gia về ẩm thực thì tên anh sẽ được ghi cạnh tên em.

- Hân hạnh! Có điều anh không ăn được các món mắm.

- Em sẽ tìm cách để anh bỏ đi cách nghĩ đó!

- Hy vọng thế!

- Đêm nay uống cà phê với anh, có lẽ em sẽ thức trắng tới sáng.

- Anh sẽ thức cùng em.

Lan ngẩng lên nhìn Phú, ánh mắt của cô làm cho Phú không kiềm lòng được, bất chợt anh kéo cô vào lòng và đặt nhanh nụ hôn lên đôi môi đang rực lửa đam mê của cô.

Cả hai buông nhau ra và ngồi lặng bên nhau một lúc thật lâu. Như muốn để cho cái cảm xúc vừa đến hình thành rõ ràng trong họ.

- Em không hiểu sao khi gặp anh em luôn muốn được anh chú ý.

Lan thì thào nói khi dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh. Cô cảm nhận được làn da nóng ấm của anh sau làn áo sơ mi, có một khao khát cứ thôi thúc cô được áp mặt mình vào làn da ấm áp đó, được cọ xát được vuốt ve và được thử nghiệm.

- Anh...!

Tiếng gọi mượt như nhung của Lan như một sự gọi mời nồng nhiệt, Lan đã khơi dậy sự thèm muốn trong anh một cách kỳ diệu, thân thể mềm mại của cô áp sát vào anh, anh nhận rõ đôi gò ngực căng tròn trĩu của cô đang cố thoát khỏi làn vải mỏng, anh bế thốc cô lên và đi vào trong... lần đầu tiên anh không về nhà, không bởi vì một lý do chính đáng nào!